

1

PIPER

Kerst in New York was mijn favoriete tijd van het jaar. Van de drukte van haastige voorbijgangers, beladen met winkeltassen, tot de prachtige kerstkransen die de deuren van de *brownstone*-huizen in mijn buurt sierden, alles wat bij de feestdagen hoorde vulde me met blijdschap. Op weg naar huis genoot ik van de ijskoude lucht die met iedere ademhaling mijn longen leek te reinigen.

Ik had een relaxte zaterdagmiddag doorgebracht in een van mijn favoriete koffietentjes, met warme chocolademelk en een stapel catalogi, om ideeën op te doen voor een appartement dat ik aan het opknappen was. Als interieurstylist was ik altijd op zoek naar inspiratie voor nieuwe ontwerpen. Ik had van mijn passie mijn werk kunnen maken, wat betekende dat ik er ook buiten werktijd en op mijn vrije dagen vaak nog mee bezig was.

Ik was bijna thuis, toen mijn oog op een man viel die zich op de grond voor de deur had geïnstalleerd. Het kwam wel vaker voor dat daklozen beschutting zochten bij het gebouw waar mijn appartement zich bevond, waarschijnlijk omdat het een relatief rustige en veilige buurt was. Helaas werden de arme zielen vaak verjaagd, omdat de andere bewoners erover klaagden. Ik had er zelf geen problemen mee dat ze hun heil bij ons zochten. Ze hadden het al moeilijk genoeg, en het was niet alsof ze iemand kwaad deden.

Ik was van plan om zoals gewoonlijk een praatje te maken, maar

kreeg ineens een beter idee en keerde om. Een eindje terug in de straat zat een delicatessenwinkeltje waar ik regelmatig iets lekkers haalde. Ik had al eerder besloten dit jaar geen kerstcadeaus te kopen voor mijn familie en vrienden, en om in plaats daarvan goede daden te verrichten voor minder bedeelden. Het geld dat ik normaal zou verspillen aan een dure sjaal of kaartjes voor een of andere Broadway show, zou ik nuttig besteden door iemand in nood te helpen, om vervolgens ieder familielid en alle vrienden precies te laten weten wat ik uit hun naam voor een ander had gedaan. Ervoor zorgen dat deze dakloze man een goedgevulde maag had, leek mij een perfect cadeau voor mijn tante Lorraine.

Toen het mijn beurt was in de rij bij de deli, vroeg ik om ‘een grote rogge met pastrami, alstublieft.’

Nadat ik mijn bestelling had geplaatst, pakte ik een flesje cola uit de koelkast, een zakje sour cream en onion chips, en een chocolatechipcookie van de balie die gewikkeld was in plastic. Niet wetend wat de arme man lekker zou vinden, had ik maar een selectie gemaakt van mijn eigen favorieten. Bovendien was het onmogelijk hier iets te kopen dat niet verrukkelijk was.

Ik verliet de winkel met een tevreden gevoel, stopte nog een biljet van vijftig dollar in het papieren tasje en keerde huiswaarts.

Hij zat gelukkig nog op precies dezelfde plek op de grond. Van een afstandje kon ik zien dat hij een flanellen overhemd droeg. Of was het meer een jasje? Toen ik dichterbij kwam viel het me ook op dat zijn spijkerbroek kapot was. Zijn gezicht zat verstopt achter een petje.

Bij hem aangekomen, bukte ik en schraapte mijn keel.

‘Hallo... mijn naam is Piper. Ik dacht dat je... eh... misschien wel iets zou willen eten,’ zei ik, en reikte hem het tasje aan.

Hij gaf geen antwoord, maar duwde wel zijn pet wat omhoog zodat hij mijn gezicht tegen de felle lage winterzon in wat beter kon zien.

‘Er zit ook een briefje van vijftig in de tas. Mijn enige voorwaarde is dat je het niet aan alcohol zult uitgeven.’

Hij opende het tasje, stak zijn neus erin, snoof eens flink en zei

toen: ‘Dus ik mag het wel aan strippers verbrassen?’

Niet per se de reactie die ik had verwacht. Ik zocht verwoed naar een goed antwoord en stamelde uiteindelijk: ‘Eh... nou ja, liever niet, natuurlijk. Maar als je daar blij van wordt tijdens kerst is het wel oké, denk ik?’

Met een ruk trok hij de pet van zijn hoofd. Ik werd getroffen door zijn opvallend blauwe ogen, dikke bos rommelig roodbruin haar en knappe gezicht.

Zijn ogen doorboorden de mijne en hij zei: ‘Jezus dame, heb je iets gesnoven, ofzo?’

Ik slikte. ‘Wat bedoel je?’

‘Denk je soms dat ik dákloos ben?’

O

O shit.

Wat?

Niet dakloos?

Ik deed nog een schamele poging mezelf te verdedigen. ‘Nou ja, waarom zou je hier anders buiten in de kou op de grond gaan zitten?’

‘Weet ik veel... misschien ben ik hier binnen aan het werk en zat ik even buiten om een sigaret te roken?’ Hij fronste en zei: ‘Ik zou een hele hoop redenen kunnen verzinnen.’

Pas toen nam ik de tijd om hem eens goed te bekijken. Zijn flanel shirt was dik gevoerd en inderdaad eigenlijk meer een jas, het type dat populair was bij bouwvakkers. *Shit. Tuurlijk.* Vanaf een afstandje had ik hem voor een dakloze aangezien, maar van dichtbij bekeken leek hij meer op een model in een catalogus voor knappe houthakkers.

Wat een understatement om zijn gezicht knap te noemen, hij was niets minder dan woest aantrekkelijk. Met precies de juiste hoeveelheid baard en grote, knoestige werkhandsen was hij gewoon... sexy. En niet dakloos, dus. *Epic fail, Piper.*

Hoe langer ik hem bekeek, des te meer ik me bewust werd van mijn stomme conclusies. Zijn broek was helemaal niet versleten, maar hij droeg gewoon ripped jeans. Hij zag er eigenlijk niet uit

als iemand die op straat woonde en zelden tot nooit toegang had tot een douche. En hij rook... fantastisch. Het geurtje dat hij droeg, vermengd met een zweem van sigaretten, zorgde voor een opwindende combinatie.

‘Oké, ik geef toe dat ik een stomme fout heb gemaakt. Maar ik zag je op de grond zitten en ik...’

‘Dus iedereen die op de grond zit wordt door jou meteen bestempeld als dakloos?’

‘Het was echt niet zo’n vreemde conclusie, er zitten hier vaker daklozen die beschutting zoeken.’

Hij streek met een hand over zijn behaarde kin. ‘Prima, Piper. Maar stel, je ziet weleens een prostituee op hoge hakken voorbijkomen. En vervolgens bukt ze om een praatje aan te knopen met een onbekende man. Zou dat vervolgens betekenen dat iedere vrouw op hoge hakken die vreemde mannen op straat aanspreekt een prostituee zou zijn?’

Wat wil hij hiermee zeggen?

Ik probeerde gewoon iets aardigs te doen, een goede daad te verrichten. En ja, ik maakte een domme fout, maar dat was nog steeds geen excuus om zo hatelijk te doen.

‘Luister, het spijt me, het is nu wel duidelijk dat ik de situatie verkeerd heb ingeschat, maar ik probeerde gewoon iemand te helpen.’

‘Zodat je jezelf een schouderklopje kon geven...’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Pardon?’

‘Het geeft je een goed gevoel om je verheven te voelen boven een ander. Waarmee je slechts bevestigt dat je een verwende, rijke snob bent.’

Hoorde ik dit nou goed?

Ondanks de scherpe winterkou steeg mijn temperatuur aanzienlijk.

‘Luister eens, ik heb knetterhard gewerkt voor alles wat ik heb. Je zult geen verwende of ondankbare vezel in mijn lichaam vinden.’

‘Wellicht is het dan een idee om eerst de feiten op een rijtje te krijgen, voordat je je geld aan vreemden op straat weg probeert te geven. Want het kwam niet in je op eerst even te checken wat ik

hier deed. Je was alleen maar bezig met de zelfvoldane kick die je zou krijgen van je zogenaamde goede daad.'

Waar haalde deze eikel het gore lef vandaan?

'Hee, ik weet niet wie je eigenlijk bent, of waarom je bij mijn gebouw rondhangt, maar –'

'Hè hè, eindelijk vraagt ze wie ik ben!' Hij stond op. 'Was het nou niet handiger geweest om dat te doen voordat je me vijftig dollar en een chique aalmoes probeerde te geven?'

'Weet je wat? Ik zou willen dat ik het op magische wijze kon omtoveren tot een tasje enorme lullen, eentje om elke dag van de week in te stikken.' Ik snoof. 'Ik ben klaar met dit gesprek. Een prettige dag nog. Steek het eten lekker in je reet en gebruik het geld om ergens betere manieren te kopen!'

Het duurde uren voordat ik iets was gekalmeerd en het frustrerende gesprek los kon laten, maar toen ik die avond met een vriendin de deur uit wilde gaan, stuitte ik op een onprettige verrassing bij mijn voordeur.

Het was een papieren tasje. Zo te zien was het precies dezelfde papieren zak die ik aan die vervelende vent had gegeven – het logo van Rick's Delicatessen was duidelijk te zien.

Voorzichtig pakte ik het tasje en trok het open.

Mijn adem stokte.

In de zak zaten zeven felgekleurde dildo's.

Wat de fuck.

Er zat een briefje bij.

Ik heb je advies opgevolgd, en een 'tasje lullen' gekocht. Nou ja, technisch gezien zei je dat je wilde dat je een tasje enorme lullen tevoorschijn had kunnen toveren en dat ik betere manieren moest kopen. Helaas bleken die nergens op 8th Avenue te koop te zijn. Maar ik had geluk en vond wél een winkel waar ze dildo's verkopen. Hierbij laat ik je wens dus